เข็มนาฬิกากับหน้าที่

นำเสนอเมื่อ : 1 ธ.ค. 2552

ณ ห้องนั่งเล่นของบ้านหรูสไตล์ตะวันตกหลังหนึ่ง
มีนาฬิกาเรือนงามเรือนหนึ่งประดับเด่นอยู่บนผนังของห้องนั่งเล่นนั้น
เข็มนาฬิกาทั้งสามบนหน้าปัดนาฬิกาเรือนงามนี้ต่างภูมิใจในหน้าที่ของพวกตน
ที่ได้บอกเวลาอย่างเที่ยงตรงแก่เจ้าของบ้านและผู้มาเยือนมาโดยตลอด

วันหนึ่งเจ้าเข็มวินาทีสีแดงสดรูปร่างเพรียวบางรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับภาระหน้าที่ของตัวเอง
ที่ต้องตรากตรำเดินอยู่บนหน้าปัดตลอดเวลาอย่างเหน็ดเหนื่อย
ในขณะที่ในวันหนึ่ง ๆ เจ้าเข็มสั้นและเจ้าเข็มยาวไม่ค่อยได้เดินสักเท่าไรเลย
เจ้าเข็มวินาทีจึงรู้สึกว่าตนถูกเอารัดเอาเปรียบอย่างมาก จึงโวยวายออกไปว่า
“ข้าทนไม่ไหวแล้วนะ พูดทีเถอะ ข้าเหนื่อยเหลือเกินกับการทำหน้าที่ของข้า
พวกเจ้าเอาเปรียบข้า ข้าไม่เคยได้พักอย่างพวกเจ้าบางเลย
ข้าไม่อยากเดินอีกต่อไปแล้ว พอกันที”

เมื่อได้ฟังดังนั้น เจ้าเข็มสั้นจึงบอกกับเจ้าเข็มวินาทีไปด้วยเสียงอันแหลมเล็กว่า
“โอ๊ะ.....โอ!! โถๆๆๆ เจ้าเข็มวินาทีเอย เจ้าหาว่าพวกข้าเอาเปรียบงั้นรึ?
เจ้าจงมองดูรูปร่างของข้าสิอวนอุ้ยอ้ายและยังตัวสั้นเตี้ย
แถมข้ายังมีหัวที่โตมากอีกต่างหากข้าต้องแบกหัวหนัก ๆ นี้ไว้ตลอดเวลาเลย
กว่าข้าจะเดินได้แต่ละก้าวนี่ช่างยากลำบากกว่าเจ้าเป็นไหน ๆ
แล้วอย่างนี้เจ้าจะมาหาว่าข้าเอาเปรียบเจ้าได้อย่างไรกัน”

เจ้าเข็มยาวก็กล่าวเสริมว่า “เจ้าเข็มวินาทีเอ๋ยเจ้าคงไม่รู้หรอกนะว่า
ข้าแอบอิจฉาเจ้าที่เจ้ามีรูปร่างเพรียวบางสามารถเดินได้อย่างคล่องแคล่ว
และมีสีแดงสดใสสะดุดตาเช่นเจ้านี่ ผิดกับข้านักที่ตัวดำและหนาเทอะทะ”

“ไม่จริง พวกเจ้าโชคดีไม่ต้องมาหลอกข้าซะให้ยาก
บอกว่าข้าดีอย่างนั้นอย่างนี้ ทำไมไม่มาเป็นข้าดูบ้างละ
ข้าจะได้พักผ่อนเสียที” เจ้าเข็มวินาทีกระแทกเสียง

เจ้าเข็มนาฬิกาทั้งสามจึงสลับหน้าที่กัน
โดยที่เจ้าเข็มสั้นทำหน้าที่แทนเจ้าเข็มยาว
ขณะที่เจ้าเข็มยาวทำหน้าที่แทนเจ้าเข็มวินาที
ส่วนเจ้าเข็มวินาทีได้แต่นอนดูเพื่อน ๆ เดินตามหน้าที่ใหม่
มันดีใจมากที่ไม่ค่อยได้เดินสักเท่าไรเพราะมันทำหน้าที่แทนเจ้าเข็มสั้น

ทันใดนั้นเจ้าของบ้านที่กำลังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นก็เกิดความประหลาดใจมาก
ที่เห็นนาฬิกาเรือนงามบนผนังเดินผิดปกติ
กึก...กึก.....กึก.....
เจ้าเข็มวินาทีสะดุ้งเฮือกเมื่อรับรู้ถึงการสั่นสะเทือนของนาฬิกา
“โอ๊ย..... เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ?” เจ้าเข็มวินาทีถามขึ้น
“แย่แล้ว..... พวกเราไม่มีประโยชน์อีกต่อไปแล้วหรือนี่
ทำไมเขาถึงยกนาฬิกาที่เราอยู่ลงจากผนังเสีย ? เราจะทำอย่างไรดีล่ะทีนี้”

เจ้าเข็มสั้นพูดด้วยเสียงอันสั่นเครือ
“เมื่อพวกเราต่างไม่ได้ทำตามหน้าที่ของตน
นาฬิกาเรือนนี้ก็ไม่สามารถบอกเวลาได้อย่างแม่นยำเหมือนเดิมได้อีกแล้ว
เจ้าของบ้านเขาคงเห็นว่าเราคงหมดประโยชน์แล้วละ
แต่ข้าว่ามันคงไม่สายเกินไปนะ
ที่พวกเราจะทำให้นาฬิกาเรือนที่เราอยู่นี้มีคุณค่าขึ้นอีกครั้งโดยที่เราต้องทำตามหน้าที่ของแต่คนตามเดิม”
เจ้าเข็มยาวบอก

“ข้าผิดไปแล้ว เพราะข้าคนเดียวทำให้พวกเราหมดคุณค่าไป “
เจ้าเข็มวินาทีพูดด้วยความสำนึกผิด
แล้วเจ้าเข็มนาฬิกาทั้งสามก็กลับมาทำหน้าที่ของพวกตนตามเดิม

เมื่อเจ้าของบ้านเห็นว่านาฬิกาเรือนงามของเขาสามารถบอกเวลาได้ตามปกติแล้ว
เขาจึงนำนาฬิกาเรือนนั้นไปแขวนที่ผนังห้องนั่งเล่นตามเดิม
เจ้าเข็มนาฬิกาทั้งสามก็เดินบนหน้าปัดนาฬิกาเรือนงามตามหน้าที่ของพวกตนอย่างมีความสุข

ขอบคุณบทความจาก ไทยรีดเดอร์